

ČTYŘI *dobří* LHÁŘI

PRO BALÍK PENĚZ
UDĚLAJÍ COKOLI

SARAH WISHART

COSMOPOLIS

ČTYŘI *dobří* LHARÍ

SARAH WISHART

Přeložila Lucie Frolíková

Originally published in the English language in Great Britain
by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd.,
under the title *Four Good Liars*.

Text copyright © Sarah Harris 2023
Cover illustrations copyright © Adams Carvalho 2023
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2023
All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Lucie Frolíková, 2025
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd

ISBN 978-80-247-4942-6

Darrenovi, Jamesovi a Lukeovi, s láskou.

ÚTERÝ, 1. ŘÍJNA, 2:31

„Kde jsou ty prachy?“

Donald Trump mi přitiskne pistoli k čelu a rukou v rukavici mi strhne roubík. Zadržím dech a opatrně zvednu pohled k masce zakrývající obličej přede mnou. Zírají na mě výrazně tyrkysový oči – nejspíš kontaktní čočky. Jsou součástí přestrojení, stejně jako zkruslovač hlasu. Periferním viděním zaznamenám krev rozlívající se kolem těla mojí mrtvé spolužačky. Otřesu se. Pouta na rukou se mi bolestivě zařiznou do zápěstí. Zbraň namíří na třesoucí se postavu klečící v jeskyni vedle mě. Snažím se nedat na sobě znát žádný emoce, protože to bych si okamžitě vysloužil ránu do hlavy.

„Řekni mi, kam jste ty prachy schovali,“ vyžaduje plechovej hlas.

Ozve se děsivej zvuk připomínající dušení. Zbraň sklouzne směrem, odkud ty srdceryvný zvuky pocházej. Hlas zopakuje otázku. Strhne další roubík. A další.

Jsmo v tom společně.

To jsme si my čtyři přísahali, minulej tejden, po tý nehodě. Jenže jsme všichni lhali. Teď už jsme jenom tři. Kdo se nechá zlomit jako první?

„Takže?“ prohlásí kovovej hlas. „Fajn, jak chcete. Zahrajeme si hru.“

Zbraň znovu namíří na mě a mně se rozbuší srdce tak, že mám pocit, že mi vyletí z hrudi.

„Pravdu, nebo úkol?“

„C-c-cože?“

„Nenuť mě to opakovat.“

„Dobře... Úkol... Ne, pravdu. Chci říct pravdu. To jsem chtěl vždycky, už od začátku. Jenže ostatní...“ Následující slova mi uvíznou v krku. *Zase další lež.*

„Začneme s něčím snadným. Takže: kam chodíš do školy?“

Z úst mi unikne úlevný vydechnutí. „Kingsboroughská střední.“
„Špatně. Mrtvý děti do školy nechoděj.“
Maskovaná postava zmáčkne spoušť.

PONDĚLÍ, 23. ZÁŘÍ, 7:29

LAYLA

Nejsem žádná zlodějka! V životě jsem nic neukradla!

Ruce se mi třesou vzteky, zatímco si v koupelně před zrcadlem stříkám vlasy hektolitry suchého šamponu, protože jsem si je nestihla umýt. Podařilo se mi usnout až kolem čtvrté ráno, takže jsem pak neslyšela zvonění budíku, a tím pádem úspěšně zaspala. Celou noc jsem se převracela v posteli a v hlavě si pořád dokola přehrávala tu hnusnou scénu, kdy mě paní Cavendishová obvinila, že jsem z pokoje jednoho z hostů ukradla nějaký prsten. Někdo mě v sobotu údajně viděl, jak jdu do hotelového apartmá. Taková lež! Řekla jsem paní C, že si mě buď s někým spletli, nebo to na mě chce někdo schválně hodit.

Jenže ona nic takového nechtěla slyšet. Rovnou mě vyrazila.

Bud' ráda, že jsem nezavolala policii.

Než jsem zamířila k vodnímu autobusu, jedna z pokojských, Rachel, mě objala a ujistila mě, že mi věří. Říkala, že z pokojů v Sea Havenu se během několika měsíců ztratily šperky, peníze a stříbrná soška leoparda. Paní C prostě potřebovala najít viníka – potřebovala někoho vyrazit, aby tu věc s prstenem u té staré paní vyžehlila a nemusela se znovu volat policie. Vyšetřování smrti toho opilého hosta prý už tak narušilo letošní sezonu.

Ale stejně, proč zrovna já?

Paní C sice nikdy neřekla nic rasistického, ale ani se nikdy nepokusila správně vyslovit moje příjmení: Abdullatifová. Přišlo jí vtipné

oslovovat mě Q. L., což byla zkratka pro „Queen Latifah na šichtě“. Zaměstnanců, kteří se narodili nebo vyrostli v severním Devonu, se její úsměšky pochopitelně netýkaly. Dokonce ani nijak nepotrestala správce, který na útesu za hotelem, v místech, kde se ten nebohý opilec zřítíl a našel svou smrt, zapomněl vyvěsit novou ceduli s nápisem NEBEZPEČÍ.

„Honem! Už je půl!“ volá na mě máma zdola.

„Už běžím!“

Nechci jí říkat, co se stalo, už tak má starostí nad hlavu. Budu předstírat, že jsem v té sobotní práci dala výpověď, protože mě pořád jen nechávali uklízet záchody. Což je mimochodem pravda. Poslala jsem zprávu Frankie, manažerce z Lobster Baru, a ona mi nabídla, abych si v sobotu přišla vyzkoušet večerní směnu jako servírka. Takže budu moct okukovat, jak to dělá Liam – nejchytřejší kluk z mé skupiny na matiku a vlastně asi z celé školy. Možná z celého Devonu.

„Laylo!“ Tentokrát na mě volá můj nevlastní táta Leon. „Autobus na tebe nepočká!“

Jako bych to nevěděla.

Kdykoli mě totiž Sadista Silas zahlédne ve zpětném zrcátku, rychle zavře dveře a rozjede se, abych musela běžet. Po nástupu do autobusu tak musím ke svému sedadlu ve čtvrté řadě pokaždé projít uličkou hanby, zatímco mi ostatní spolucestující unaveně tleskají. Teda aspoň ti, co nespí.

„Už jdu!“

Po cestě ke svému pokoji proběhnu kolem Salihových dveří a nakouknu dovnitř. Podlaha je jako obvykle jedna velká lego past (sloužící primárně k tomu, aby způsobila co největší bolest bosým chodidlům) a stěny jsou polepené plakáty slavných fotbalistů. V posteli zahlédnu Salihovu holou hlavu, kterou kdysi pokrývaly husté tmavě hnědé kadeře. Zastavím se a tiše poslouchám, jestli zaslechnu jeho dech, ale vůbec nic neslyším. Opatrně prokličkuju mezi kostičkami lega, nakloním se nad postel a vyděšeně pozoruju Salihův hrudník a rty.

Zničehonic se posadí.

„Vypadni odsud, než po tobě něco hodím!“

Překvapeně se napřímím a nasadím provinilý výraz. „Promiň, *habibi*! Nepotřebuješ něco?“

„Možná míň otravnou ségru? A nejsem žádný tvoje *zlatíčko*!“

Vydám se na ústup a po cestě vyjeknu bolestí, protože se mi kostička lega zaryje hluboko do paty.

„Tak fajn, fajn, už mizím.“

„A zavři za sebou dveře, MM!“

Tuhle přezdívkou nesnáším – je to zkratka pro přezdívkou Minimáma. Každopádně dveře úplně nedovřu a rozběhnu se po schodech dolů.

„Nezapomeňte dneska dorazit o něco dřív, abyste měli dobrý místa,“ připomenu mámě a odložím školní batoh vedle pračky. Máma s Leonem zrovna zírají na nějakou zprávu v mámině telefonu. Položím lístky na stůl, strčím dva krajíce chleba do toustovače, nasypu do kanaky kafe a cukr a zaliju to vodou. Ranní matiku rozhodně nezvládnou bez své pravidelné dávky kofeinu.

Postavím kastrůlek na zapnutou plotýnku, a než se voda začne vařit, zkontroluju mobil. Kamarádka Alvita mi píše:

Neprošvihni bus! A drž místo Kaiovi!

Připojila GIF se dvěma medvídky, co si dávají pusy. Odpovím červenajícím se emotikonem. Neměla jsem jí prozrazovat, že se mi Kai líbí. Neustále si mě po cestě do školy dobírá. Naštěstí nastupuje až po Kaiovi, na zastávce, kde je vždycky nejvíce lidí, takže Kai už v tu chvíli někde sedí. Ráno jezdí jen jeden autobus, který sváží ty, co nejedou autem. Mě rozhodně máma ani Leon do školy nevozí a řidičák si můžu udělat až po sedmáctých narozeninách, což bude v lednu.

Když se voda v kanace začne vařit, stáhnou hrnek na chvíličku z plotýnky a pak ho tam zase postavím, jak mě to učil *baba* – táta. Stočím pohled k mámě a Leonovi, ale ti jsou furt přilepení k displeji telefonu.

„Vnímáte mě? Koncert začíná v pět, ale otevřeno je už od půl pátý.“ Nakouknu do toustovače – ostatním funguje v pohodě, ale já jsem mu nejspíš v minulém životě provedla něco strašného, protože můj chleba pokaždé totálně sežehne smrtelnými kremačními paprsky.

„Cože?“ podívá se na mě překvapeně máma. Pod očima má tmavé kruhy – má za sebou další těžkou noc, každých pár hodin totiž kontroluje Saliha. Urovná si pramen oříškově hnědých vlasů, který jí vyklouzl z mastného culíku.

„My máme něco na programu?“ zeptá se Leon.

„Haló? Můj koncert se sborem? To představení písniček z *Největšího showmana*?“

„To už je dneska?“ vyhrkne máma a sraští čelo.

Oni zapomněli! Od chvíle, kdy Salihovi před sedmi měsíci diagnostikovali neuroblastom, je můj bratr na prvním místě, což úplně chápu. Všichni jsme museli něco obětovat, něčeho se vzdát. Jenže být neustále až na druhém místě – to prostě někdy bolí.

Máma se otočí, aby zkontrolovala kalendář na lednici. „Ale jo, zapsala jsem si to. Mám plnou hlavu té Saliho léčby, úplně jsem zapoměla zařídit hlídání, promiň.“

„To je v pohodě.“ Snažím se v hlase skrýt zklamání. Tahle experimentální americká léčba je to jediné, na co máma s Leonem poslední měsíc myslí.

„Stejně budu stát až v poslední řadě, takže byste mě moc neviděli.“

„Myslel jsem, že zpíváš sólo,“ namítne Leon.

Pokrčím rameny. „Nedali mi tu písničku, co jsem chtěla.“

Což je lež, ale pravdu znát nepotřebujou. Pan Grange mě přeřadil mezi sboristy, protože jsem zameškala moc zkoušek. Přehodil hodiny až na čtvrtou odpoledne a já nechtěla mámu nebo Leona otrávit s tím, aby mě tak pozdě vyzvedávali. A stejně bych měla odpoledne chodit do doučovacího klubu, protože potřebuju dohnat úkoly z hudebky a divadelního kroužku. Spánkový deficit mi totálně narušuje koncentraci. Zatřesu toustovačem, pak vytrhnu kabel ze zásuvky

a začnu nožem dolovat chleba, který je spálený na troud. Z toustovače se kouří a vysvobozené krajíce jsou z obou stran úplně černé. Vyhodím je do koše a otočím se ke kanace. Bublající voda právě přetéká přes okraj. Já to vzdávám.

„Ne, Laylo, to není v pohodě.“

Otočím se a vidím mámu, jak smutně krčí ramena a rukama si zakrývá obličej. Leon ji obejmě. Bože, jsem tak sobecká! Vůbec jsem ten koncert neměla zmiňovat. Nakonec je vlastně lepší, že nepřijdou. Nechci, aby se potkali s paní C – Fliss Cavendishová, její dcera, je jednou ze sólistek. Počkat, co když se Fliss postarala o moje přežazení mezi sboristy, aby mohla v posledním ročníku šířit fake news? To bych jí nedarovala.

„To nevadí, vážně,“ ujistím je.

Máma zavrtí hlavou a oře si rukávem oči.

„Co se děje?“ zeptám se.

„Dostali jsme e-mail od toho amerického doktora ohledně alternativní léčby,“ pronese potichu Leon.

Do srdce se mi zabodne malá dýka. „Nevezmou ho?“

„Naopak, tvého bratra přijali.“ Leonovi zvlhnou oči. „Můžeme okamžitě odletět a zahájit léčbu.“

„To-to-to nechápu. Vždyť to je přece skvělý, ne?“ Pohledem přeska-kuju mezi jejich obličejí. Vůbec nevypadají, že by měli radost. „Tohle přece Salihovi pomůže. Říkali jste, že je to sice experimentální, ale že by ho to mohlo zbavit rakoviny už napořád.“

„To je pravda,“ potvrdí máma. „Je to jeho jediná –“

„Sandy!“ přeruší ji Leon.

„Chci říct, že to je Salihova *největší* šance na uzdravení.“

Když si uvědomím, co říká, zatají se mi dech. Tohle je Salihova *jediná* šance na uzdravení z rakoviny. Vzácného, ale velmi agresivního typu. Chytím se okraje pracovní desky, protože se se mnou zhoupne podlaha. Doktor v nemocnici přece posledně tvrdil, že Salih na léčbu reaguje dobře. Máma s Leonem se objali a spustili kolem Salihovy

postele bláznivý taneček. Jenže když teď vidím jejich vážné obličej, uvědomuju si, že jsem nic nepochopila. Nádor nikam nezmizel. A může dál růst, šířit se, stejně jako ten v tátových plicích. *Baba* umřel rok po diagnóze, krátce po Salihových třetích narozeninách.

„Ale kde je teda problém?“

Mámin pohled sklouzne ke stohu bankovních výpisů a složenek na stole. Kousnu se do rtu.

„Kolik potřebujem?“ odmlčím se a v duchu počítám. „Můžu pomoci – našetřila jsem něco kolem čtyř set liber.“ Jestli se mi podaří získat tu práci servírky, zkusím Frankie přemluvit, aby mi kromě pracovních dnů dala i víkendové směny.

„Laylo, stojí to dvě stě padesát tisíc dolarů,“ řekne tiše Leon.

Podlomí se mi kolena. Po zádech mi přeběhne mráz. Stejně tak mohl klidně říct dva miliony liber. Máma se o Saliha stará dvacet čtyři hodin denně a Leon po úrazu zad nemůže pokračovat ve své práci na stavbách. Co jsme se přestěhovali do Sandstownu, vesnice nedaleko Kingsborough, povedlo se mu najít práci jen na částečný úvazek jako řidič-doručovatel.

„Co budeme dělat?“ Hlas se mi zlomí.

„To není tvoje starost, Laylo. My něco vymyslíme.“ Leon nakrčí čelo. „Zkusím v bance požádat o úvěr. Možná by nám mohli ručit moji rodiče a –“

„Dneska zveřejním sbírku na JustGiving,“ skočí mu do řeči máma. „A zeptám se babičky, jestli by nám nemohla pomoci.“

Zdvihnu obočí. Babička s mámou už tři roky nemluví, od chvíle, kdy si máma vzala Leona. Telefonuje zásadně mně, když chce vědět, jak je na tom Salih. Než odešla do důchodu, vlastnila v Káhiře obchod s oblečením pro plnoštíhlé dámy, který byl dost oblíbený a obsloužil desítky zákazníků denně, ale přesto nikdy nebyla nijak zvlášť bohatá.

„Jsem si jistá, že spousta lidí přispěje, když uvidí, jak –“ Mámě se roztřese hlas. „Jak je to důležité.“ Chtěla říct *životně* důležité.

Oba dva se snaží usmívat, ale jejich herecký výkon by si rozhodně Oscara nevysloužil. Bolest v mém hrudníku sílí a ostří dýky se mi zarývá stále hlouběji a hlouběji.

Chci něco říct, ale Leon mi do ruky vrazí batoh a bundu a postrčí mě do chodby. „Silas na tebe nepočká!“

Vymanévruje mě ze vchodových dveří a zavře za mnou, než stihnu zaprotestovat. Nechápu, že jsem vůbec schopná jít, nohy mám jako z olova. Potácím se dolů k zastávce a je mi lehce špatně od žaludku.

Jestli se nám nepodaří sehnat dvě stě padesát tisíc dolarů, můj super otravnej, vtipnej, do fotbalu zažranej malej bráška možná umře.

To nesmím dopustit.

Udělám absolutně cokoli, abych ho zachránila.

2

PONDĚLÍ, 23. ZÁŘÍ, 7:31

FLISS

Udělám cokoli, abych zastavila šíření těch fotek online.

Ruce se mi chvějou, když znovu čtu tu zprávu:

Mám tvý fotky. 5 000 v hotovosti, jinak je z nich virál.

Když mi včera v telefonu přistál první vzkaz, jen tak tak jsem to stihla na záchod. Několikrát jsem se vyzvracela, dokud bylo co. Teď mnou projede další vlna nevolnosti. Usrknu si svého latte, ale tím to ještě zhorším. Zastrčím cestovní hrnek do držáku a zabořím se hlouběji do krémový kožený sedačky. Ztěžka polknu. Auto vyjede od hotelu a zamíří přes hráz. Normálně si ranní odvoz do školy užívám. Pokaždý udělám roztomilou fotku ze zadního sedadla našeho Range Roveru, kterej řídí Aaron, a zveřejním ji na instagramu, ať ostatní tiše záviděj. Pak zkouknu tátův facebook, abych byla v obraze, co mají s Amandou v plánu o víkendu. Jeho fotky pokaždý olajkuju, i když nějaká malá část mě jako by zároveň zvadla a umřela. Ale vyplatí se dělat, že mě to těší. Přiměje ho to podívat se večer na můj profil. Nějak „vtipně“ mi pak příspěvek okomentuje a já odpovím emotikonem, co kroutí očima. A když začnu hodně zdůrazňovat, jak moc mi chybí, tak mi přes face-time zavolá.

To, že mi chybí, není lež.

Naplánovat si telefonáty s tátou není snadný, vzhledem k tomu, že v Kalifornii pracuje dlouho do večera, a to dokonce i o víkendech.

Někdy mi připadá, že časovej posun je celý století, a ne jen osm hodin. Jenže tohle ráno není nic jako obvykle. Na selfičko můžu po probdělý noci zapomenout – make-up mi jen stěží zakrejšvá kruhy pod očima. A za žádnou cenu nemůžu tátovi říct, že mě někdo vydírá. Začal by vyšilovat a chtěl by vědět úplně *všechno*. Máma říkala, že to je naše tajemství, že se táta nesmí dozvědět, co se v létě doopravdy stalo.

Prohlížím si vzkaz. Neznámý číslo. Kdo se mi to snaží zničit život? Jestli mi někdo hacknul telefon během víkendu, zužuje to škálu podezřelých. Mobil jsem ztratila z dohledu pouze v sobotu odpoledne, kdy jsem si zaplatila soukromou hodinu v surfingový škole. Že by někdo uhádnul moje heslo? Možná Tristam nebo Spencer našli můj telefon v převlíkárně. Jen tak ze srandy projeli moje fotky a narazili na ty inkriminovaný. Jenže ti by nepožadovali peníze. Všichni moji kámoši – tedy takzvaní kámoši – dostávají šťavnatý měsíční kapesný.

Kim, majitelka surfingové školy, kasíruje tisícovky od turistů a rozhodně nemá o prachy nouzi. Ale ten kluk, co se mnou chodí na výtvarku a psychologii, vyučoval ten den začátečníky. Jak že se jmenuje? Něco krátkýho a údernýho, začínajícího na K. Kit? Netuším. Možná to byl on. Vypadal, jako by nocoval na pláži. Ten, kdo mi poslal tu zprávu, si myslí, že jsem nějaká zazobaná princeznička, a potřeboval rychle peníze. Předpokládá, že pět tisíc liber pro někoho jako já nic neznamena – pravděpodobně díky místnímu časáku *Devon Life*. Na začátku roku tam psali o rekonstrukci Sea Havenu – hotel je z roku 1895 a desítky let patřil jedné místní rodině. V článku jen tak mimochodem zmínili „multimilionářskou rodinu Cavendishových – příkladnou rodinu, která v současnosti nejluxusnější hotel v severním Devonu vede“.

Tak určitě.

Ve chvíli, kdy tenhle super článek vyšel, už s námi táta nežil, protože se odstěhoval do Malibu, aby žil s Amandou, vychrtlou influencerkou o polovinu mladší, než je on. Jasně, na papíře jsme bohatí, jenže máma si od té rekonstrukce hraje na Skrblíka a sleduje všechny moje

bankovní výdaje. Jestli sáhnu na svoje úspory, tutově to pozná. A tátu za žádnou cenu o peníze prosit nemůžu. Uzavírá smlouvy na obrovský realitní zakázky ve Státech a bedlivě zkoumá každíček údaj, co se mu třeba jen malinko nezdá. Okamžitě by moje lhaní prokouknul. Sice už s mámou nemluví, ale určitě by nařídil svému asistentovi, aby ji zavolal a zjistil, co se děje, čímž by se rozpoutala další zuřivá hádka o peníze. Ne ne, tohle si musím vyřešit sama.

Už asi po miliontý projíždím svoje album. Všechny čtyři fotky chybí. Byla blbost si je nechat. Ale chtěla jsem mít nějaký důkaz pro případ, že by mě znovu vyslýchala policie a já se potřebovala nějak hájit. Ty fotky by potvrdily moji verzi událostí. Jenže teď mi spíš zpečetěj osud, protože jsem lhala, abych zahladila stopy. Ten, kdo mi hacknul telefon, si ty fotky zkopíroval, a pak je v mém mobilu vymazal. Anebo se prostě jen snaží mě vyděsit? Jestli jo, tak se mu to teda daří. Zhluboka se nadechnu a otevřu druhou zprávu – tu ještě horší –, která dorazila krátce po tý první:

Jestli nezaplatíš, VŠICHNI se dozví, cos udělala.

Po zádech mi přejede mráz. Vyděrač neblafuje. *On to ví.* Ale jak to? Nemohl přece...

Zavřu oči, jenže tím se všechno ještě zhorší. Hlavou mi vířej příšerný obrázky, jeden za druhým, jako úryvky z nějakýho hororovýho filmu. Zmocní se mě stud, ale rychle se promění ve zlost a paralyzující paniku. Začínám nad sebou ztrácet kontrolu.

Prásk!

Hlasitě vykřiknu. Srdce mi buší jako o závod. Vytřeštěnýma očima zírám na přední sklo, na kterém se právě rozprskla sprška pisku.

Aaron se podívá do zpětnýho zrcátka. „Pardon. Moje chyba.“

Rukou si z čela odhrne pramen zrzavých vlasů a zabrzdí, načež začne kroutit knoflíkem rádia. Ruce má pokryté pihami, stejně jako tváře a nos. Říkává, že stačí pár slunečních paprsků a je spálenej jak slanina.

„Hudbu ne, prosím.“ Hlas mi podivně přeskočí. „Vypni to!“

„Fajn, fajn.“ Aaron zvedne jedno obočí, ale vrátí ruku zpátky na volant.

Cítím se trochu provinile, že jsem na něj tak vyjela. Aaron je na mě neustále milej – vozí mě autem od chvíle, co jsme se přistěhovali do Sandstownu, to mi bylo deset. Máma mu pravděpodobně neplatí dost na to, že musí trpět moje protivný nálady.

„Omlouvám se.“

„Pondělní ranní blues?“

„Ten nejhorší!“ Zírám ven z okýnka na prázdnou pláž. Vítr nabírá na síle. Rozbouřený vlny na pláž valí hromady mořských řas. Kdysi, když ještě táta vedl hotel, jsme s mámou za takovýho počasí na pláži hledaly vyplavený poklady. To byla máma ještě v pohodě.

„Vím, jak tě rozveselit.“ Aaron zúží své jasně modré oči, až se mu kolem nich vytvoří drobný vějířky vrásek. „Jako malá jsi měla strašně ráda, když jsme tohle s tvou matkou dělali.“

„Ne, neměla.“

Nemám náladu. A z dětských her jsem už vyrostla.

„Připrav se!“

Než stihnu zaprotестovat, zapne rádio. Ozve se hlasitá *house* hudba. Aaron šlápně na plyn a vzápětí letíme po pláži, až na okýnka stříká písek.

„Neeeeeee!“

Chytím se sedadla a začnu se smát, Aaron hlasitě vejská a přitom v rytmu hudby buší do volantu. Starosti jsou tytam. Je mi zase jedenáct a pištím radostí, zatímco se vysokou rychlostí řítíme na narozeninovou oslavu, ještě než nás stihne odříznout příliv. Máma se usmívá a říká: „Nemohl bys jet rychleji, Aaron? Fliss by si přála cestovat rychlostí světla. Ráda láme rekordy.“

Obrazovka na palubní desce se rozsvítí a Aaronovi se rozezní telefon.

„Jejda, to je tvoje matka.“ Ubere plyn a lehce mu ztuhnou ramena.

Obrátím oči v sloup. Ta má snad šestej smysl vycítit, kdy se dobře bavíme. Aaron sjede z pláže a na úzký cestě vedoucí k parku zastaví. Podívám se na svůj telefon – žádný signál, jako obvykle. Máma zřejmě volá na Aaronův mobil, aby se mi omluvila, že o víkendu musí pracovat.

Aaron přijme hovor a jeho hlas je pevně a profesionálně. „Dobrý den, paní C. Předám telefon Fliss.“ Okamžik bojuje s držákem mobilu na desce.

Nakloním se dopředu, až mě nepříjemně sevře bezpečnostní pás.

„Není třeba, Aarone, chtěla jsem mluvit s vámi,“ pronese máma a vzdychne. „Potřebuju vás tady. Mám naléhavou schůzku.“

Opřu se zpátky do sedačky.

„Rozumím, ale zrovna jsme vyjeli. Budu tam nejdřív tak za hodinu a půl.“

„Prosím, vasaďte Fliss na nejbližší zastávce autobusu a co nejrychleji se vraťte.“

„To si děláš srandu!“ namítnu.

„Uvidíme se za chvíli.“

Máma zavěsí a v autě se rozhostí nepříjemný ticho. Aaron zasadí mobil zpátky do držáku a nastartuje.

„Odvezeš mě normálně do školy, je to tak?“

„Omlouvám se, ale nemůžu. Paní C je šéf.“

Překvapením otevřu pusu. „Ale – ale to nemůže myslet vážně.“

Už tak je strašný, že mě naši nezapsali na soukromou školu – ta nejbližší je dál než třicet mil –, ale ať nikoho ani nenapadne, že bych jezdila hromadnou dopravou.

„Co si ostatní pomyslejí, když do školy dorazím chudinským expresem?“

„Jakže?“ Aaron po mně ve zpětném zrcátku střílí pohledem. Nesnáší, když dělám nemístný poznámky na úkor dětí, kterým osud nadělil poněkud méně příznivé finanční podmínky.

„Chci říct autobusem,“ zabrbám.

„Myslím, že změnu způsobu dopravy oceníš. Mohla bys třeba někoho potkat.“

Pokrčím rameny. „Jen to ne, proboha. To by bylo neskutečně trapný.“

Zhluboka si povzdechne. „Bohužel pro tebe nemůžu nic udělat. Autobusová zastávka je kousek odsud. A určitě nebudeš čekat dlouho.“

Rozzlobeně bouchnu do sedačky, když vtom si uvědomím, že ten kluk ze surfingový školy nejspíš taky pojede autobusem. Vlastně se mi naskytla ideální příležitost konfrontovat ho ohledně těch hacknutých fotek mimo dosah mejch zvědavých kamarádek.

Nejsem jediná, koho dneska čeká nepříjemná cesta.

3

PONDĚLÍ, 24. ZÁŘÍ, 7:45

LIAM

„Tím nechci říct, že se před vejškou rozejdeme my dva.“ Tristam poklepává na volant volva jeho mámy. „Jen říkám, že spousta párů se v posledním ročníku rozchází.“ Vzdychne. „Budu neustále v čoudu kvůli tréninkům a odpoledním zkouškám. Možná už ti ve chvíli, kdy budeme podávat přihlášky, polezu krkem.“

„To se nikdy nestane,“ namítnu rychle.

„Díky, bejby.“

Čekám, že řekne něco podobného, ale mezi námi se jen rozhostí ticho, které jako by trvalo celou věčnost. Panebože. Přeuji si, aby mě právě teď spolkla černá díra a vyplivla mě v nějakém paralelním univerzu. Možná už Tristamovi lezu krkem? Jen jsem řekl, že by bylo super, kdybychom se oba přihlásili na Cambridge – tuhle školu totiž předtím označil jako zkratku do anglického ragbyového národňáku a zároveň jako pódium pro Footlights. Ale neměl jsem to vytahovat znovu. Byl to on, kdo mě před pár měsíci uháněl, posílal mi desítky zpráv denně, jenže tenhle ani minulý týden mi vůbec neodpověděl. Pravděpodobnost, že spolu příští rok touhle dobou ještě budeme, je šedesát tři procent a rapidně klesá.

Je to kvůli tomu, jak vypadám?

Ať posiluju, jak chci, stejně nikdy nebudu mít tak dokonalé tělo jako on, jeho spoluhráči nebo všichni ti surfaři ve škole.

Vezme mě za ruku a pevně ji stiskne. „Přestaň si v hlavě přehrávat katastrofický scénáře.“

„To nedělám, vážně!“

Spustí nohu z pedálu, protože se ploužíme za nějakým traktorem.

„Pojďme se soustředit na nás dva, užívat si to a přestat se stresovat plány do budoucna. Žij přítomným okamžikem, se říká, ne?“

Odkáshlu si. „Přesně tak.“

Další lež. Mě stresuje, když *neplánuju*. Sepisuju si seznamy a tabulky každý den. Mým snem je studovat matiku na Jesus College a pak doktorát na Stanfordu. Je něco špatně na tom, že bych chtěl, aby Tristam moje středně dlouhé až dlouhodobé plány sdílel?

„Chceš ještě jeden polštář? Můžu zastavit a vyndat ti jeden z kufru. Stejně skoro stojíme.“

„Jsem v pohodě, díky.“

Lehce sebou trhnu, protože neuronové spoje v mém mozku právě zaktivovaly propojení, které mi vybavilo hluboko zasutou vzpomínku. Táta se mě zeptal přesně na to samé, tenkrát během té mučivě pomalé cesty z nemocnice, když mi bylo dvanáct. Byl jsem po operaci zad, rovnali mi zakřivení páteře a narvali do mě mraky prášků proti bolesti, ale stejně jsem při každém lehčím otřesu auta nehledě na množství polštářů pod sebou trpěl jako zvíře. A co bylo ještě horší, táta s mámou se zrovna hádali. Táta oznámil, že vzal nějakou práci na stavbě v Dubaji a bude několik měsíců pryč. Podle máminy reakce jsem tipoval, že už se nevrátí. Zvracel jsem a mezitím křičel: „Nejezdí! Neopouštěj nás!“

Hrdlo mi sevře náhlá panika. Potlačím nutkání zopakovat stejnou prosbu Tristamovi a radši si rychle zopakuju prvočísla mezi čtyřicítkou a šedesátkou.

Čtyřicet jedna, čtyřicet tři, čtyřicet sedm, padesát tři, padesát devět...

„Do háje, ujede ti autobus, jestli tu budeme takhle trčet!“ Traktor před námi se šine po klikaté cestě do kopce tak pomalu, že Tristam musí dokonce zatahovat ruční brzdu.

Podívá se na hodinky a mě zalije vlna naděje. Rodiče mu minulý týden koupili k osmnáctým narozeninám vintage model hodinek

Breitling, ale on má na zápěstí pořád ještě ty Samsung Galaxy za dvě stě liber, co jsem mu koupil já. Zachytí můj pohled a láskyplně mi prohrábne vlasy.

„Bezkonkurenčně nejlepší dárek!“

Zahřeje mě u srdce, tak jako pokaždé, když se na mě podívá těma svýma krásnýma modrozelenýma očima. Hnědé vlasy má nedbale rozčuchané, lícní kosti v obličeji mu ostře vystupují. Je to ten nejatraktivnější kluk, jakého znám. Nakloní se ke mně a políbí mě na rty. Ucítím vůni citrusů a kořeněnou vůni kolínské a v břiše se mi roztančí motýli. Všechny moje pochyby jsou tytam. Tristam měl kvůli infekční mononukleóze rok pauzu, ale už je zase kapitánem ragbyového týmu a zároveň hraje hlavní roli v letošním *Fantomovi opery*. V posledním ročníku bude určitě hlavním reprezentantem naší školy. A tenhle kluk si vybral *mě*, a to i přesto, že se mi po celé délce zad táhne jizva.

„Fajn, fajn.“ Auto sebou cukne a Tristam se pokusí zařadit rychlost.

„Sakra. Proč nemůžu mít nějaký normální auto? Jako třeba džíp? Ten bych si vybral já, kdyby mi naši chtěli pořídit nějakou káru.“

To se rozhodně v blízké či vzdálenější budoucnosti hned tak nestane. Jeho táta mu ještě pořád neodpustil tu krádež mercedesu. Tristam si od něj totiž půjčil auto, zatímco byl na služební cestě, jenže si zabouchl klíčky vevnitř, když si po tréninku zašel do restaurace na kolu. To ovšem tátovi říct nemohl, ten by totálně vyšiloval. Takže místo toho zavolal policajtům a řekl, že mu auto někdo ukradl, když parkoval u našeho baráku, dva dny předtím, než jsme spolu začali chodit.

Traktor před námi odbočí doleva a Tristam šlápně na plyn.

„Oukej, mohli bysme to stihnout,“ prohlásí.

Podívám se na svoje poškrábané hodinky značky Sekonda. Zbývají nám tři minuty a čtyřicet pět vteřin, než dorazí můj bus. Tristam mě po cestě na sraz s ragbyovým týmem – hrajou v nějaký škole zápas – vyhodí na nejbližší zastávce.

„Dík za odvoz.“

„Potřebovali jsme spolu chvilku bejt, když jsem o víkendu ani nestihl vzít telefon. À propos, přemýšlel jsi o tom Verbier? Záloha je pět set liber za jednoho.“

Klesne mi nálada. Mámu o peníze prosit nemůžu. V nemocnici zrovna plánujou nějaké změny a někoho z ošetřovatelského týmu možná propustí nebo přeloží někam jinam. Na účtu mám naspořeno pár stovek ze sobotního džobu v Lobster Baru. Na tu zálohu nemám, nemluvě o třech tisících za celý novoroční pobyt v horské chatě s Tristamovými kámoši.

Přepísnul jsem to už jen tím, že jsem mu koupil ty hodinky. Silvestrovský pobyt budu muset odmítnout.

„Prosím, prosím, řekni jo. Jestli nepojedeš, vůbec si to neužiju. Umřu osaměním.“

Moje plánované odmítnutí se rozsype jako hromádka kostiček. Slyším, jak slabým hláskem říkám: „Tu zálohu seženu.“

„Paráda! Potřebujeme ji do konce příštího tejdne.“

„V pohodě, to nebude problém.“

V nitru záúpím. Jak asi tak do konce příštího týdne seženu pět set liber? Plus další dva a půl tisíce do Vánoc? To je z matematického hlediska neřešitelné.

Co jsem to udělal?

4

PONDĚLÍ, 23. ZÁŘÍ, 7:55

KAI

Na co jsem to sakra myslel? Co budu teď, do hajzlu, dělat?

Běžím z kopce na autobusovou zastávku a v duchu si nadávám. Hlad mi svírá břicho a zatemňuje mozek víc než obvykle. Energetický tyčinky k večeři a snídani mi jen poškádlily žaludek, ale ukrást něco ze špajzu by byl moc velkej risk. Ty zazobaný Londýňani, co u nich přespávám, mají zalamínovanej seznam snad na všechno, včetně počtu balení těstovin a toaletáků, který uklízečka každěj víkend kontroluje. Tak jako tak, nejsem žádněj zloděj. Ještě ne. Kim tenhle měsíc vyplácel vejplaty předem a o další záskok už si nemůžu říct. Surfingovejch lekcí je taky furt míň a míň. Za chvíli už mi k přežití budou zbejvat jen zahradní práce u paní Gibsonový. Možná bych ji mohl požádat o nějaký extra šichty na baráku. Je ke mně pokaždý milá a vstřícná, po práci mi vždycky nabídne pití a pořádněj kus domácího koláče.

Byl jsem zatraceně opatrněj, abych nezanechal stopy v písku nebo nějaký jiný indicie, že v tom domě někdo tajně přespává. Náhradní klíč si nechávám pod květináčem, jenže dneska ráno jsem zaspal. Takže jsem v tom spěchu nechal klíč v kuchyni na stole a zabouchnul si dveře. Budu muset rozbít okno, abych se dostal dovnitř. Uklízečka určitě nahlásí vloupání a poslední, co zrovna teď potřebuju, je, aby se tu objevili poldové.

Budu se muset přesunout, což je vážně na hovno. Podnájem si dovolit nemůžu – hotovost, co mi dala máma, už je fuč a náš bejvalej

nájemce vyměnil zámky. Tenhle barák má super výhled na pláž, takže můžu okouknout vlny a podmínky na surf, aniž bych musel poslouchat zprávy v rádiu. Nejlepší ze všeho ovšem je, že dům je uprostřed týchle opuštěný vesnice, takže kolem je teď spousta dalších prázdných prázdninových baráků. Když není sezóna, nemusím se bát večer rozsvítit. Paní Gibsonová – poslední z místňáků, kteří tady v ulici ještě žijou – bydlí o šest baráků pode mnou. Má obrovskou zahradu, a abych ji posekal, potřebuju zahradní traktor. Nikdo neměl páru, že tady bydlím, dokud jsem to nepodělal a nepokazil plán A. V dále zahlídnou příjezdějíci autobus a sprintuju přes ulici. Musím přijít na to, co dál. Musím vymyslet plán B. Možná bych mohl –

Skřípění brzd.

Do prdele! Rukama bouchnu do kapoty modrého autíku. Naštěstí mě nesrazil. Nebo nepřejel.

„Sorry, sorry!“ omlouvám se špinavému přednímu sklu. Srdce napraný adrenalinem mi buší v hrudi. *Uf, to bylo o chlup.*

Řidič auta – tmavovlasej třicátník – stáhne okýnko a řve na mě jako pominutej. Mám sto chutí ukázat mu prostředníček, ale má až moc prázdněj a lhostejnej pohled. Řekl bych, že takhle nějak se dívaj sérioví vrazi, než vás rozpárou od krku po břicho.

Plácnu se do čela, abych naznačil, že jsem idiot – což vzhledem k mejm posledním výkonům není žádný přehánění. Přeběhnu na druhou stranu, naskočím do autobusu a snažím se působit cool, a ne jako někdo, kdo se právě málem podělal strachy. Kdyby mě ten autík dostal, doktoři v nemocnici by mi pokládali nepříjemný otázky, jako třeba kde bydlím a kde jsou moji příbuzní. Poldové taky. Musím splynout s davem, podobně jako ve škole, když jsem se nabídl učiteli na dílny, že příští tejdén budu dělat dobrovolníka na den otevřených dveří. Díky tomu se pak snáz ztratí skutečnost, že to máma *bohužel* nestihne. *Omlouvá se.*

Nejistým krokem vrávorám kolem Silase.

„Co ti ten chlápek říkal?“ zeptá se.

„Cože?“ podívím se.

Tohle je teda něco. Od tý doby, co Silas převzal řízení ranního busu po Bobovi – *necht' je mu země lehká* –, kterýho před dvěma měsíci někdo srazil autem a nechal umřít na silnici, neřekl Silas víc než „brý-jitro“. Dneska má sice ten samej apatickej pohled a vlasy pořád v barvě starejch zázvorovejch sušenek, ale plet' má podivně našedlou a na čele kapičky potu. Vypadá nemocně. Trochu ucouvnu – nemocenskou mi nikdo nevyplatí.

„Mluvím o *tamtom* chlápku.“ Silas naznačí hlavou ven z okýnka.

Modrej aut'ák – teď vidím, že je to audi – zastavil, ale motor mu furt běží. Ten chlápek má mobil přitisknutej k uchu. Není místní. Možná jen zabloudil a omylem se octnul v tomhle zapadákově. Jsem upřímně překvapenej a dojatej, jak se o mě Silas zajímá. Starýmu dobrýmu Bobovi se sice nevyrovná, ale možná bych mu měl dát šanci.

„Jsem v pohodě, vážně,“ řeknu veselým hlasem. „Nic se mi nestalo.“ Zaťukám si na hlavu. „Zvenku tvrdej, ale uvnitř měkkej. O mně všichni říkaj,“ mrknu na něj.

„Chci vědět, co ti ten řidič řekl.“

Konverzační fráze jsou očividně pasé.

„Peprný nadávky od A až do Z.“

„Ptal se na mě?“

„Ehm, proč by to dělal?“

Silas zavrtí hlavou a prsty bubnuje do volantu.

Znovu se podívám z okýnka. „Počkat, vy se znáte?“ Nejsem si jistej, co mě víc zaskočilo, jestli fakt, že náš jednoslabičnej řidič má kámoše, nebo že jeho kámoš je totální psychouš.

„Sedni si.“

Silas šlápne na plyn a rozjede autobus, ještě než se stihnu chytit držadla. Narazím do něj hlavou.

„Sakra!“ sáhnu si na čelo. Pod prsty cítím, jak mi natejká boule.

Silas se na mě podívá, ale ani se neomluví. Co to proboha dneska ráno se všema je? Jednou rukou hodím svůj ruksak na obvyklý místo – zavazadlovej prostor těsně za řidičem. Přistane na velký modrý kabele.

„Pozor, to je křehký!“ zařve na mě Silas. „Dej si to jinam!“

Se nezblázní. Jak podeberu svůj batoh, otru se rukou o Silasovu tašku. Cítím něco hranatýho a tvrdýho. „Máte tam cihly? *Křehký* cihly?“

Silas na mě skrz zpětný zrcátko vrhne zamračený pohled. V čele mi tepe. Mám pocit, že dnešek už nemůže bejt horší, dokud se zadním okýnkem nepodívám z autobusu ven. Ta modrá audina nás sleduje. Náhoda? Nebo si ten řidič snad chce počkat, až vystoupím...? Rychle se skloním, ale pak mi dojde, že je to kravina, protože mě stejně viděl nastupovat.

Pokradmu kouknu doleva a v břiše zaznamenám známý chvění, protože o tři řady dál uvidím Laylu. Zrovna si odhrnuje ty svoje dlouhý hnědý vlasy dozadu a hlavou se opírá o okýnko. Jako by se jí trochu leskly oči. Chtěl bych, aby si mě všimla, ale jsem pro ni neviditelný. Minulej tejdén jsem se jí u zápisů zeptal, proč už na svůj youtube kanál nenahrává svoji muziku, směsku arabský a západní hudby. Ale nejspíš si myslela, že jsem nějakýj úchylnej stalker. Změnila téma a oslovovala mě Kyle.

Vypadám snad jako nějakýj Kyle? Proboha, jen to ne!

Většina sedadel je dneska volnejch, v autobuse jsou zatím jen tři další studenti. Nejspíš se dneska rozmohla vážná pondělítida. Liam – neboli S. M. E. (atraktivní matematický eso), jak ho nazývá můj nejlepší kámoš Lou – sedí v řadě naproti Layle. Na nose má brejle se zlatejma obroučkama a zrovna něco sleduje v mobilu, zatímco na klíně balancuje učebnici matiky. Je geniální, nejspíš už ji stejně celou umí z paměti. Nebo ji možná napsal.

„Kde jsou všichni?“ zamumlám.

„Nižší ročníky mají volno,“ vysvětlí mi.

Pohledem zachytím fotku, kterou má zrovna otevřenou na svém instagramu – je to jeho pitomoučkej přítel Tristam, kterej zrovna v rámci ragbyovýho zápasu dělá ze svého protihráče krvavou kaši. Liam fotku olajkuje. Já osobně bych Tristama nejradši vymazal, a to nejenom ze sociálních médií.

Zvednu pohled a okamžitě si přeju, abych to neudělal. Ze zadní řady na mě zírá holka s kaštanovými vlasama a zelenějma očima.

Co tu ksakru dělá Fliss Cavendishová? Tu přece do školy vozí řidič. A proč se tváří, jako by mě chtěla uškrtnout? Chodíme spolu na výtvarku a psychologii, ale normálně moji existenci ignoruje.

„Tos byl ty, že jo?“ vyskočí ze své sedačky. Oprava, z *my* sedačky. Řasenku má kolem očí nezvykle rozmazanou. Autobus nabírá rychlost a hází s ní ze strany na stranu.

„Sedni si!“ přikáže Silas.

Nevšímá si ho a pokračuje dál.

„Ehm. Co máš na mysli?“ zeptám se opatrně.

„Nechala jsem si mobil v tašce, když jsem byla v sobotu v surfin-gový škole. Tys byl jeden z instruktorů.“ Dívá se na mě obviňujícím pohledem.

„Jo, byl. No a?“

„Našel jsi ho a uhodnul heslo.“

Tak počkat, počkat. „Proč bych měl hacknout tvůj telefon?“

„Protože jsi hledal něco citlivýho?“

Zajímavý.

„Ty máš na svém telefonu citlivej obsah?“

Ignoruje otázku. „Jsi jedinej, koho si pamatuju, že se motal kolem. Kim řekla, že si můžu nechat tašku v chatce. Ona by mi v telefonu neslídila, ale vsadím se, že ty jo.“

„No jasně!“ vykřiknu a chytím se madla. „A co tvoji takzvaní kámoši? Někdo z nich se klidně mohl vrátit, zatímco jsi byla ve vodě.“

„Ha, takže ty víš, že jsem surfovala!“

„Tys surfovala? Ó, díky za objasnění. Nebyl jsem si tak docela jistej.“

„A helemese!“ Layla vstane ze svého sedadla a postaví se čelem proti Fliss. „Jakýpak překvapení! Někdo z Cavendishů obviňuje druhý, aniž by se namáhal zjistit si fakta!“

Srdce se mi rozbuší o dost rychle, protože Layla míří k nám, přičemž vrávorá od sedadla k sedadlu. Už si představuju to jiskřivý

napětí mezi námi, až jí budu děkovat, že se mě zastala. Nakloním se blíž k ní a –

Skřípění brzd. Ozve se hlasitý náraz a téměř současně to se mnou prudce trhne. Autobus se zastaví a Layla letí vpřed. Fliss mi čelem narazí těsně nad oko. Už se nedokážu udržet. Spadnu na podlahu a Fliss dopadne přímo na mě, takže mi skoro vyrazí dech. Sténám a snažím se změnit polohu. Poblíž svojí ruky zaznamenám něčí brejle a telefon. Obojí rozbitý. Kousek vedle leží Liam a k hrudi si tiskne učebnici matematiky jako nějakou záchrannou vestu.

„Jste... v pořádku?“ hlas se mi zadrhává.

„Myslím, že jo.“ Fliss si rukou tře spánek a snaží se ze mě zvednout.

Liam se natáhne po brejlích. Přistrčím mu je a zkusím znovu popadnout dech.

Layla se k nám blíží po čtyřech a dýchá krátce a zrychleně. „Jsi zraněnej?“ zeptá se mě něžně.

„Kai, ne Kyle,“ zašeptám.

„Cože?“

„Moje jméno.“

„Huh?“

Vůbec si naše poslední setkání nepamatuje. Cítím se ještě pitomějc než předtím, jestli je to teda vůbec možný.

„To je fuk.“

„Myslím, že jsi v šoku.“

Pomůže mi posadit se na sedadlo a přitom se na mě mile usmívá. Má oříškově hnědý oči s malýma zelenýma skvrnkama a dlouhý, předlouhý řasy. Sáhnu si na spánek. Modřina velikosti husího vejce mě na žebříčku atraktivity určitě posunula o dost vejš.

Liam přistoupí k Fliss, která si sedá k okýnku. Zhluboka vydechne. „Narazili jsme do něčeho?“

Fliss se podívá ven. „Zdá se, že do nás narazilo to auto za náma.“

Kleknou si na sedačku. A do hajzlu. Audina toho psycho týpka je totálně rozsekaná.

„Proč jste brzdil, Silasi?“ zavolám.

Řidič našeho autobusu zírá do postranního zrcátka. Asi je v šoku, protože neudělal nic z těch zodpovědných dospěláckých věcí – třeba nezkontroloval, jestli někdo z nás nekrvácí, nebo nevystoupil kvůli dokumentaci pro pojišťovnu a tak.

„Nepůjdete zjistit, jestli je ten druhý řidič v pořádku?“ zeptá se Fliss. „Ten nárazník mu co nevidět odpadne.“

„Myslím, že je zraněnej,“ dodá Liam.

Silas se ani nepohne a dál mlčí.

Řidič audiny za námi se vypotácí ven z auta a k hlavě si tiskne zakrvácenou kapesníček. S rozzuřeným pohledem zamíří přímo k nám. A do prdele. Jsme zrovna na území nikoho, na míle daleko od nějaký obce. Touhle cestou takhle po ránu moc aut nejezdí, do Kingsborough vede rychlejší, přímá cesta.

Odepnu si pás a vydám se k Silasovi.

„Zavolejte policii! Ten chlápek je magor!“

Jako by chtěl moje slova potvrdit, řidič audiny bouchne otevřenou dlaní do dveří autobusu, přičemž krví zamaže dveřní okýnko, což připomíná scénku se zombie zabijákem z nějakýho hororu.

Fliss zaječí a moje tělo na okamžik ochromí panika.

„Silasi?“ Potřebuju, aby převzal kontrolu nad situací, protože já jsem v takhle kritických okamžicích úplně na hovno.

Pozdě.

Chlápek s krvácejícím obličejem se objeví ve dveřním okýnku a očividně nekontrolovatelně zuří. Praští pěstí do skla a Silas nastartuje. Autobus se rozjíždí.

„Mně nezdrhneš!“ řve ten psychopat a klopýtá za autobusem. „Vím, kde bydlíš! Seš mrtvej!“

Kurvaaaaa!

„Silasi? Co se to ksakru děje?“

Silas zařadí vyšší rychlost a konečně promluví. „Nemůžu riskovat, že se dostane dovnitř.“

„Ale zavoláte policii, že jo? Nebo záchranku?“

„Jasně. Za koho mě máte?“

Za naprostýho šílence, očividně.

„Ale –“

„Sedni si! Já to ohlásím!“

Potácím se k ostatním. Autobus nabírá rychlost. Zadním oknem zahlídnu, jak chlápek z audiny kulhá zpátky ke svému autu. Strhne napůl urvanej nárazník a nastoupí dovnitř.

Během několika vteřin se ozve kvílení pneumatik a s čoudícíma gumama se ten psycho magor vyřítí za námi.

5

PONDĚLÍ, 23. ZÁŘÍ, 8:06

LIAM

„Držte se!“ zařve Kai a dopadne na nejbližší sedadlo.

Autobus prudce vybere ostrou zatáčku. Do oken prasknou protestující větve okolních keřů a stromků. Držím se pevně madla sedačky před sebou. Posunu si brýle na nose o kousek výš. Právě sklíčko je prasklé a jedna z nožiček ohnutá, ale pořád lepší než nic. Bez brýlí jsem téměř slepej.

„Zpomalte, Silasi!“ zasténá Layla.

„Panebože!“ vykřikne Fliss a rychle se chytne držadla. Snažím se soustředit, přestože se mi chvěje spodní ret. Zapamatoval jsem si poznávací značku toho audi a rychle si ji poznamenal do učebnice matiky, stejně jako stručný popis řidiče a přesný čas nehody. Kai nám sice vysvětlil, proč Silas nezastavil, ale policie bude chtít víc podrobností a tahle partička by nebyla schopná pořádně popsat ani rvačku v jídelně.

Zkontroluju mobil, ale ten je oficiálně mrtvej. Odhodím ho stranou, zatímco se po ostré zatáčce dostáváme do protisměru. Panebože! Ocítnul jsem se v novém verzi *Duelu* od Stephena Kinga! Sáhnu si na nateklý ret a na špičce prstu mi zůstane krev. Nesnáším krev. V plicích jako bych neměl žádný vzduch. Za rozbitým sklíčkem se mi míhají hvězdičky. Teď bych potřeboval slyšet Tristamův hlas. To by mě uklidnilo, podobně jako mě uklidňuje ten mámin, když mě chytne záchvat paniky. Zavřu oči a snažím se pomalu dýchat.

Miluju matiku, klasický horory s nečekaným zvratem a Tristama. Ne nutně v tomhle pořadí.